நம்பிக்கைப் பயணம்

சிறுகதை

செம்மலையான்

"ஈழ விடுதலைக்கான இறுதிப்போர் தொடங்கிவிட்டது; இளைஞர்கள் அனைவரும் முழுநேர யுத்தத்துக்கு தயாராகுங்கள்; குடும்பஸ்தர்கள் துணைப் படையில் சேருங்கள்; துணிவற்றவர்கள் உங்கள் உடமைகளை அந்நியனிடம் பறிகொடுப்பதா அல்லது துணிவை வரவழைத்துக் கொள்வதா என்று சிந்தித்து முடிவு செய்யுங்கள்; நான் மேடைப்பேச்சு நடத்துவதாக கருதிவிடாதீர்கள்; உங்களது தாய் மனைவி, பிள்ளைகளை காக்க, மண்ணினை மீட்க, ஆயுதமாகுங்கள்; இன்று ஒருநாள் உங்களுக்கு சிந்திக்க அவகாசம் தருகின்றேன்" என்று அந்த தளபதி பேசிக் கொண்டிருந்தார்.

சிறியகிராமமாயினும் சிங்களக் காடையரதும், சிப்பாய்களதும் ஆக்கிரமிப்பை எதிர்நோக்கும் கிராமங்களில் அதுவும் ஒன்று மக்களகூடும் சந்தைக்கட்டடத்தில் இக்கூட்டம் நடைபெற்றுக்கொண்டிருந்தது. பாடசாலைமாணவர்கள், பல்கலைக்கழக மாணவர்கள், சமூகநலன்விரும்பிகள், வேலை பற்று அலையும் இளைஞர்கள் எனப் பலதரப்பட்டவர்களும் அங்கே கூடிநின்றனர். அந்த தளபதியின் உணர்வுள்ள பேச்சு பலரை சிந்திக்கவைத்தது. துணைப்படையில் சேருவதற்கான பெயர்ப்பட்டியல் உடனே தயாராக தொடங்கியது. பலர் முந்தியடித்துக் கொண்டு தமது பெயர்களைப் பதிவுசெய்து கொண்டனர். தளபதியின் முகம் மலர்ச்சி கொண்டது. "இளைஞர்கள் இன்று சிந்தித்து நாளை பயிற்சிக்கு புறப்படத்தயாராகுங்கள்" என்று கூறி கூட்டத்தை முடித்துக் கொண்டார்.

இளைஞர்கள், மாணவர்கள், பலமாகிய ஆண்கள் அனைவரிடமும் ஒருவித சுறுசுறுப்பு காணப்பட்டது. வீதி ஓரங்களையும், மரநிழல்களையும் பொழுதுபோக்கு நிலையங்களாக்கியிருந்த சில இளைஞர்கள் மெல்ல நழுவத்தொடங்கினர். மாணவர்கள் பலர் ஆங்காங்கு கூடிநின்று குசுகுசுத்தனர் அவர்களிலும் சிலர் அங்கிருந்து விலகினர். ஒருநாளுண்டு; நாளை நான்குமணி வரை சிந்தித்து முடிவுசெய்வாம் என்றுறுதி அனைவரும் கலைந்தனர். துணைப்படையில் சேருவதற்கான பட்டியல் மட்டுமே முழுமையாக தயாராகியிருந்தது.

மறுநாள் காலையில் பாடசாலைக்குள் நுழைந்த தணிகாசலமாசிரியர் மாணவர்கள் மத்தியில் ஒருவித பரபரப்பு இருப்பதை அவதானித்துக் கொண்டார். பாடபோதனைக்காய் உயர்தர வகுப்புக்குள் நுழைந்த அவரை மாணவர்களின் கேள்விக்கணைகள் பலஎதிர்நோக்கின. "சேர் இம்முறை A/L பரீட்சை நடக்குமா?, பாடசாலைஒழுங்காக நடைபெறுமா? இங்கும் பாடசாலைமீது விமானங்கள் குண்டு வீசுமா? இராணுவம் எமது பகுதிக்குள் நுழைந்துவிடுமா? நாம் புலிப்படையில் சேர்ந்து அடிபட்டு நிலைமை சரிவந்தால் கல்வியை தொடர இயக்கம் அனுமதிக்குமா?" என ஒன்றன்பின் ஒன்றாகக் கேள்விகளை கேட்கத் தொடங்கினர். தட்டிக்கழிக்காது அவர்களின் கேள்விக்குப்பதில் கொடுத்தேன்.

'பரீட்சை நடப்பதென்பது சாத்தியமற்றதொன்றாகும். அப்படி நடந்தாலும் சிறந்த பரீட்சை பெறுபேறுகளைப் பெறுமளவிற்கு பரீட்சை எழுதும் மனோநிலை மாணவர்களுக்கு இருக்கின்றதா என்பது சந்தேகம், யாழ்ப்பாணப் பகுதிகளில் பலபாடசாலைகள் குண்டுவீச்சுக்கு இலக்காகியிருக்கின்றன. இந்தமுறை நடைபெறமாட்டாதென்பதற்கு என்ன உத்தரவாதம்; போராட்டம் இன்றோ நாளையுடனோ முடிந்து விடப்போவதொன்றல்ல; அனைவரும் ஆயுதம் தூக்கும் நாள் என்று வருமோ அன்றுதான் விடுதலைக்கானமுடிவு கிடைக்கும்; அத்தகைய ஒருநிலையில் நீங்கள் உங்கள் கல்வியைத் தொடர இயக்கம் நிச்சயம் அனுமதிக்குமென நம்புகிறேன். நீங்கள் பரீட்சை எழுத துடிக்கிறீர்கள் ஆனால், இழக்கும் சகோதரர்களின் கல்வி நிலை பற்றி சிந்தித்தீர்களா?, இந்த மண் உங்களுடையது; இந்த கிராமம் உங்களுடையது; உங்கள் தம்பி தங்கையராவது சுதந்திரமாக கல்வி கற்கவேண்டாமா? நாளைசிங்களசிப்பாய்கள் உங்கள் கிராமத்துள் நுழைந்து கண்முன்னாலேயே உங்களது தாய் தமக்கையரை துன்புறுத்துவதை பார்க்க விரும்புகின்றீர்களா? உங்களுக்கு கிடைக்காத சுதந்திரத்தை, நிம்மதியை, மகிழ்ச்சியை உங்களின் எதிர்கால சந்ததிக்காவது ஏற்படுத்திக் கொடுங்கள்" என்று அமைதியாக ஆனால் உறுதியாக பதிலும் விளக்கமும் கொடுத்தார் தணிகாசலமாசிரியர்.

பாடசாலையிலிருந்து வீட்டுக்கு திரும்பிய தணிகாசலமாசிரியரின் மனதில் ஒரு வித அமைதி நிலவியது. மாணவர்கள் களத்தில் குதிக்கப்போகின்றார்களென்ற உண்மை அவரது மனக்கண்ணில் தெரிந்தது. ஏற்கனவே பல பிள்ளைகளை இயக்கத்துக்கு அனுப்பியவர் என்று பெற்றோரின் சீற்றத்துக்கு ஆளாகியிருந்தார். அதற்காக அவர் பயமோ கலக்கமோ அடையவில்லை. ஒரு ஆசிரியனுடைய கடமையைத்தான் அவர் செய்திருக்கின்றார்; சுதந்திரமான சமத்துவம் நிறைந்த சமூகத்தை உருவாக்கி கொடுப்பதில் ஆசிரியரின் பங்கு முக்கியமானது என்பதில் அவருக்கு அசையாத நம்பிக்கை. வெறுமனே அரச ஊழியத்துக்காய் கோழைகளை உருவாக்க நினைக்கும் ஆசிரியனாக அவர் இருக்க விரும்பவில்லை.

பாடசாலைவிட்டு வீடு திரும்பும் பாதையில் தணிகாசலமாசிரியரின் தாய்வீடு இருப்பதால் அங்கு சென்று விட்டு செல்வது அவரது வழமை. அவரின் தாயுடன் எஞ்சியிருப்பது ஒரு தம்பியும் தங்கையும் மட்டுமே. தம்பி கருணா யாழ். பல்கலைக்கழகத்தில் முதலாண்டு மாணவனாக இருந்தான் விடுமுறைக்காக வீட்டுக்கு வந்திருந்தான். நேற்றையதினம் நடைபெற்ற அந்த தளபதியின் பேச்சு கருணாவையும் பெரிதும் பாதித்திருந்தது. அதனால் தாயிடம் களத்துக்குச் செல்ல அனுமதி கேட்டிருந்தான் முதலில் ஒரு மகனை இராணுவ முகாம் தகர்ப்பொன்றில் கொடுத்த தாயாதலால் பதில் ஏதும் பேசாது நீண்டநேரம் மௌனமாக இருந்தாள். மௌனத்தின் முடிவில் சில வார்த்தைகள் அவளது வாயினின்றும் வெளிவிடப்பட்டது 'உன்னை நான் தடுக்கவில்லை; எல்லாப் பிள்ளைகளையும் இறுதிவரை படிக்கவைத்தேன்; எல்லோரும் தகுதியுடனும், தம்குடும்ப பாரத்துடனும் இயன்றவரை இயக்கப் பணிகளில் ஈடுபடுகின்றனர்; ஒரு கொண்ணன் இராணுவமுகாம் தகர்ப்பில் போய்விட்டான்; நீயும் படிப்பு முடிந்து இயக்கத்துக்குச் சென்றால் உன்னைப் படிக்கவைக்கவில்லையேயென்ற கவலை எனக்கிருக்காது; ஆனால், உன் விருப்பம் எப்படியோ அப்படியே செய்' என்றாள். கருணா கதிரைக்குள் காலைப் போட்டுக்கொண்டு நீண்ட மௌனத்துடன் எதையோ ஆழமாக சிந்தித்துக்கொண்டிருந்தான் நேற்றைய கூட்டத்தில் கொடுக்கப்பட்ட காலக்கெடுவிற்கு ஒரு மணித்தியாலமே இருந்தது.

தணிகாசலமாசிரியரின் கடைசிமகன் பாரதி அப்பாச்சியோடு ஒட்டு அதிகம். நான்கு வயதை எட்டிய அவன் தணிகாசலத்தார் பாடசாலைக்கு செல்லும் போது சைக்கிளில் ஏறிவிடுவான் எங்கே போகிறாய்' என்று கேட்டால்'அப்பாச்சிவீட்டுக்கு என்றுபதில்வரும். பாடசாலை விட்டு திரும்பும்போது தான் அவனையும் வீட்டுக்கு அழைத்துச் செல்வார். அதுவரை அப்பாச்சியுடன் தான் அவனதுபொழுதுபோகும். அவரும் தன்மறைந்தமகன் கௌசிகனின் நிழலைபாரதியில் கண்டு கொண்டார். இன்றும் அங்கு நின்ற பாரதி கருணா சித்தப்பாவின் மௌனத்தைப் பொறுக்காதவனாய், "சித்தப்பா! சித்தப்பா! நான் ஒரு பாட்டுப்பாடி காட்டட்டுமா?" என்று கருணாவின் கழுத்தை இருகைகளாலும் கட்டிப்பிடித்தவாறே கேட்டான். "சரிபாடு" என்றான் கருணா, "அழுகுரல்கள் கேட்கிறதே ஆதிமுகாம் போலும். அங்கு அழுங் குழந்தை நாளைவந்து புலிகளுடன் சேரும்; சேரும்." என்று தன் மழலை மொழியில் பாடினான் அவனது பாடல் கருணாவின் மனதில் இறுதி முடிவை உணர்த்தியதால் கதிரையிலிருந்தும் எழுந்து விரைவாக வெளியேறினான். "புலிகளை சாய்த்தாலும் ஏந்தும் துவக்குகள் சாயாது" என்று பாரதி உரத்த குரலில் பாடிக்கொண்டிருப்பது கருணாவின் காதுகளில் மெதுவாகக்கேட்டுக் கொண்டிருக்க நடந்துகொண்டேயிருந்தான்.

நான்கு மணியளவில் நேற்றையதினம்பேசியதளபதிஇராணுவ வண்டியொன்றுடன் சந்தைக்கட்டடத்தடியில் நின்று கொண்டிருந்தார். இருபது இளைஞர்கள் வரை வண்டியைச் சுற்றி நின்றனர், அந்த சிறிய கிராமத்தின் இளைஞர்களில் பெரும்பகுதி அவர்களெல்லாம் அவற்றினுள்ளும் பாதிப்பேர் உயர்தர வகுப்பு மாணவர்களாக காணப்பட்டனர். சில நிமிட நேரத்தில் அனைவரும் வண்டியுள் ஏறினர். அவர்களுள்ளே மிக உயரமாக கருணா காட்சியளித்தான்; வண்டி பாசறை நோக்கி புறப்படத் தயாராகியது. பலர் வாழ்த்துக்கூறி வழியனுப்ப வந்திருந்தனர். கருணாவின் அண்ணன்மாரும் அங்கு நின்றிருந்தனர். கருணா தன் அண்ணன்மாரிடம் சில வார்த்தைகள் பேசினான். 'அம்மாவிடம் சொல்லுங்கோ கவலைப்பட வேண்டாமென்று; நீங்கள் அம்மாவைக் கவலைப்படாது பார்த்துக்கொள்ளுங்கள்; சித்தப்பா புலிகளுடன் சேர்ந்துவிட்டாரென்று பாரதியிடம் சொல்லுங்கள்.' தணிகாசலமாசிரியரின் நெஞ்சில் இனம்புரியாத வேதனை ஏற்பட்டது. பல்கலைக்கழகப் படிப்பையும் மறந்து புறப்படும் தன் தம்பியின் உணர்வுகளை நினைத்தபோது பெருமிதமேற்பட்டது. வண்டி புறப்படத் தொடங்கியது. 'சேர்; போய்வருகின்றோம்; போய்வருகின்றோம்' என்று மாணவர்கள் கையசைத்து கூறிய வார்த்தைகளையும் நெஞ்சில் சுமந்து கண்ணீர் மல்க மௌனமாக நின்றார் தணிகாசலமாசிரியர்.

கவிதை

நாளை கனவுகள் கௌரவிக்கப்படும்

★ தேசம்
எங்கள்
சுவாசம்
தீயினால்
எங்கள்
தேகம் தான்
கருகும்!
உயிர் சொல்லும்
உரிமை,
நம் ஈழத்தின்
நாளை
கிடைக்கும்!

★ அடடா!
விழித்து விட்டது
இந்த விளக்கு!
விலகுகிறது
சோக இருட்டு!

★ வேங்கைகளின்
இரத்தம்
தமிழீழ நந்தவனத்திற்கு
விடப்படுகிறது!

★ இங்கே -
சலசலக்கும்
இலைகள்
புதிய சரித்திரம்
ஜனிப்பதற்கு
சாமரம் வீசுகின்றன!

★ சிந்தும் குருதியில்
சிவக்கும் பூமி!
கிழக்கை
கிழித்தெழும்
சூரியனுக்கு
ஒளி கொடுக்கிறது!

★ அடிக்கடி
எதிரியின்
ஆக்கிரமிப்பு கரத்தினால்
அரித்தெடுக்கப்படும்
என் இனிய ஈழத்தின்
எல்லையில் அமர்ந்து
எழுதுகிறேன்...

'இன்று -
கனவுகளில்
வர்ணமாக உதயமாகும்
தமிழீழம்,
நாளை
நிஜமாகவே
மொட்டவிழ்க்கும்
அப்போது
என் கனவுகள் கூட
கௌரவிக்கப்படும்!

★

வவுனியா திலீபன்